

UNDERGROUND POD NEBESKOU RŮŽÍ

Petr Kadlec (ed.)

2015

OBSAH

Předmluva	7
Karel „Charlie“ Zalaba: Buben a řev	9
Pavel „Skokan“ Kadlec: Undergroundová komunita 1980–1991 v Dolních Kounicích	119
Pozitúry	159
Přílohy	171
Texty kapely Adolf Morgenstern	173
Co zbylo po kapele	188
Poezie	191
Dokumenty doby	201
Výtvarné umění	225

PŘEDMLUVA

Dolní Kounice na jihu Moravy jsem poprvé navštívil na tradiční pouti svatého Antonína v červnu 1981. Od té doby jsem tam začal velmi rád jezdit. Proč? Pěkné městečko, v některých místech až magická atmosféra, obdařené nejen zajímavými křesťanskými a židovskými památkami, ale v té době i pospolitostí mladých lidí se sympatickou touhou po poznání a svobodném uměleckém či spirituálním vyjádření, která však silně narazila na vládnoucí establishment.

V reakci na výrok francouzského básníka Lautréamonta „Umění budou jednou dělat všichni“ napsal v roce 1976 Ivan Martin Jirous: „Nezbytným předpokladem k uvolnění skrytých tvůrčích možností kteréhokoli jedince je prostor svobody, v němž žije, který mu neklade žádná omezení a zákazy“ (*Zpráva o třetím hudebním obrození*). Avšak tehdejší státní moc, majitelka jediné Pravdy, se z ideologických důvodů naopak usilovně snažila kýžený prostor svobody co nejvíce omezovat. Zcela přirozeně proto došlo k jejímu střetu se všemi nezávisle uvažujícími mladými lidmi, kteří se kvůli svému přesvědčení nemohli nebránit. S pomocí všech prostředků, často i velmi brutálních, potlačovala v dobách totality komunistická Státní tajná bezpečnost (StB) jakékoli nezávislé aktivity. To se samozřejmě týkalo i dolnokounické undergroundové komunity, jednoho z ostrůvků pozitivní deviace v socialistickém Československu. Právě o životních příbězích, často velmi zajímavých i spletitých, těchto svobodomyslných mladých lidí pojednává sborník, jenž se jmenuje *Underground pod nebeskou růží*.

Aktivity a zájmy kounických „androšů“ byly mimořádně rozsáhlé. I když se asi nejvíce týkaly hudby a hudební produkce (skupiny *Melancholic Bossanova Bréle Band*, *Adolf Morgenstern* atd.), kounická komunita se velmi silně zabývala například i malířstvím (umělecké sdružení HoPoKa Art), fotografováním a filmováním. Pořádaly se koncerty, výstavy atd. Zcela jistě nezůstávala stranou ani poezie a literatura veškeré provenience. Poezie, knihy, zakázané časopisy či samizdaty se však nejen hodně četly, ale se ve snaze prolomit silnou cenzuru a informační blokádu minulého režimu usilovně na psacích strojích přepisovaly a rozšiřovaly. Kounický underground rovněž udržoval velmi čilé styky s lidmi podobného smýšlení z celé republiky. To bylo ostatně obecnou charakteristikou undergroundu, že silně držel při sobě. Sám jsem měl kamarády napříč republikou od

Českých Budějovic až po Košice. Někteří z kouničáků podepsali i dokument Charty 77.

Od pádu komunistického režimu 17. listopadu 1989 uběhlo už více než 25 let a život naší společnosti se stejně jako „undergroundu pod nebeskou růží“ hodně – někdy až k nepoznání – proměnil. Tento sborník je dokumentem o době minulé, podle mého názoru velmi zajímavým a poučným. Je v něm však zároveň obsažen i stále živý příběh o lidské touze po realizaci, poznání a svobodě.

PhDr. et Mgr. Jiří Holba, Ph.D.

V Dolních Kounicích 29. 8. 2015

... když ptáci nezpívají, duní bubny
když duní bubny, pění se krev v žilách
když se pění krev v žilách, chce se řvát
když se řve, něco se stane ...
Charlie 1985

Karel „Charlie“ Zalaba

BUBEN A ŘEV

... citlivé duše vlasatých bytostí,
zplozené otci a matkami
v olověných vestách a plynových maskách,
dostaly jedinečnou šanci zůstat čisté ...

POČETÍ JEDNOROŽCE

To nadějně jaro 1968 bylo prosyceno pronikavou vůní šěříků provázející každoroční komunistické orgie Svátku práce a osvobození. Avšak v tom období bylo cítit více příjemné vůně ve vzduchu. Byla to atmosféru nádechu svobody, která se zvolna dostávala lidem pod kůži. Nejen reformním komunistům, jimž svítala ošidná naděje na novou obrodu jejich popularity jako v roce 1948, ale i celému zbytku společnosti devastované a unavené bolševickým zasmrádlým režimem. Těm, kteří dělali kulturu nebo jí žili, svítaly lepší časy. V rádiu bylo slyšet bigbeat, na stáncích a v trafikách se prodávaly fotky kapel a hudebníků s dlouhými vlasy ze Západu a kalendáře

První máj 1968

s nahotinkami. V kinech se promítaly hollywoodské trháky, točily se filmy s uvolněnou tematikou a vycházely knihy, které by ještě před krátkým časem ježily bolševickým kulturtrégrům vlasy na hlavě. Všechno bylo tak trochu free. Svoboda, láska a volnost drcená okovanou totalitní botou jako by dostávala po oficiálním zrušení cenzury možnost krátkého nádechu. Život ve společnosti se stává zdánlivě snesitelnější. Všude ve vzduchu je cítit více uvolnění.

Ve větších městech jsou vidět skupinky mániček, kterak si žijí svůj pohodový život a bezstarostně prožívají společné chvíle. Setkávají se na koncertech, čajích, zábavách a v parcích. Z magnetofonových pásků poslouchají muziku, popíjejí pivo, kouří a někteří si přilepšují euforii té opojné doby prášky, jako byl Yastil či jiné dryáky. Příjemný, avšak falešný pocit svobody má tak silné kouzlo, že mnozí z nich v blaženosti a bez starostí zapomínají na stále platná práva a povinnosti současnosti, jako jsou škola nebo práce. Přespávají po bytech, známých a kamarádech. Ti méně šťastní nocovali na nádražích, v parcích nebo v kanálech. Něco si vysomrovali, něco dostali od svých přátel. Tak přežívali materiální nouzi. Někteří si občas dojeli dobít kredit svého živobytí domů k rodině, aby si vyslechli od svých rodičů, proč nemají žít tímto lehkovážným způsobem života. Jejich starostliví rodiče by rádi ukončili tento čas zahálky a bezstarostnosti. Aníž by si to většina otců a matek přála, zatnul všem tipec volnosti, lásce a míru po zuby ozbrojený voják Varšavské smlouvy.

V srpnu 1968 skoro každý cítil, že nastávající podzim je i podzimem chvilkové iluze svobody, postupně spalované krutým mrazem přicházející zimy z Východu. Tak jako mnoha lidem s odlišným myšlením v nadcházejícím Husákově režimu, nadešla i máničkám a hárošům krušná doba ústrků, perlustrací a opovržení. Tato doba postupně stahovala celou společnost pevnými železnými obručemi kulturního diktátu socialistického realismu. Za pomoci mnoha a všeho schopných lidí, jak to bývá v našich končinách zvykem, dokázala vytlačit z oficiální scény vše, co by jen pouhým náznakem připomínalo doby relativní kulturní svobody.

Za rok, při výročí srpna v roce 1969, už nebylo třeba ruských tanků ani soldátů. Zmobilizovaní čeští milicionáři, estébáci a esenbáci, navrátilivši se zpět do lůna matky komunistické strany, mlátili demonstranty do krve, hlava nehlava. Nepokoje přinesly pět mrtvých. Byli to Čechoslováci, kteří zabíjeli a byli zabíjeni Čechoslováky. Z rádia postupně mizel bigbeat, kapely s anglickými názvy neměly šanci vystupovat, pokud se nepřejmenovaly. Hrát mohly navíc jen muziku, která prošla sítím kulturně ideových cenzorů.

Ze stánků zmizely fotky a nášivky západních kapel. Zmizely i ty kalendáře s nahotinkami. Spousta herců a spisovatelů se dostala na index zakázaných osob. Mnoho lidí emigrovalo dobrovolně a mnoho lidí bylo v následujících letech donuceno režimem proti své vůli emigrovat. Mnoho jich skončilo v kriminálech.

Dvacet let tzv. „normalizace“ a budování rozvinutého socialismu dalo mimo jiné vyrůst další nastupující generaci undergroundu, svérázným komunitám, kterým zpočátku stačilo trochu volnosti, vlastního kulturního vyžití a piva. Postupem let se z nich staly skupiny pronásledované komunistickým režimem. Tito mladí lidé byli permanentním objektem zájmu Státní bezpečnosti, zvláště po roce 1977, kdy byla sepsána Charta 77, a po aféře s hudební skupinou Plastic People of the Universe. Státní bezpečnost rozšířila o tyto mladé lidi portfolio nepřátel socialismu a vyrazila proti nim do boje s plným nasazením.

... duch místa označují tak či tak pouze lidé
a jako takoví ho mohou i pěkně zkurvit ...

GENIUS LOCI

V druhé polovině šedesátých let byly Dolní Kounice jako i nyní malebným místem vzdáleným 25 kilometrů jižně od Brna s dvěma a půl tisíci obyvateli. Městečko žilo od komunistického převratu v roce 1948 zaběhlým a relativně poklidným stylem života, který nijak nevybočoval ze standardu českého venkova. Byl zde místní národní výbor s typickými neschopnými funkcionáři, kteří čelili v mezích únosnosti obecné kritice v té době přípustné. Zápolili s deset let rozestavěnou stavbou kulturního domu v architektonickém stylu vznosných stalinských socialistických staveb, z poloviny rozkradenou, prý snad samotnými funkcionáři a obyvateli, a z poloviny rozpadlou vlivem nelitostného zubu času. Městečko mělo tři fungující a denně plně hospody, všechny v režii státního podniku RaJ Brno. Bylo zde kino se středečním, sobotním a nedělním programem. Tři lékaři, dva zubaři a lékárna zajišťovali zdravotní údržbu pracovního fondu, který se podílel na budování socialismu v několika provozovnách rozmístěných po městě. Někteří dojížděli za prací do Brna nebo do Ivančic. Pěstovaly se zde meruňky, broskve a s mnohasetletou tradicí i vinná réva. Frankovka z dolnokounických stráňí byla dokonce v minulosti pravidelně dodávána na Pražský hrad. Nikoliv však českým králům, ale soudruhům k chuti a obveselení myslí před chmurným koncem toho „úžasného“ socialismu s lidskou tvář. Volný čas trávilí lidé na zahrádkách a polích, na venkovských zábavách, vinobraních nebo aktivní účastí v některé z tzv. organizací, jež byly členem Národní fronty: Vodní sporty Dolní Kounice, Dynamo Dolní Kounice – fotbalový klub, Sbor požární ochrany a spolky jako včelaři, zahrádkáři, Červený kříž, Svaz československo-sovětského přátelství a holubáři. Ve čtyřech školních budovách se vychovávala mladá generace předurčená k lepším zítřkům. Nad ochranou výtobytků socialismu bdělo něco kolem šesti příslušníků Věřejné bezpečnosti ve služebně, pro jistotu umístěné hned vedle římskokatolické fary. V jejich „namáhavé“ práci, na kterou sami nestačili, jim pomáhalo několik oddaných pomocníků Věřejné bezpečnosti, takzvaných PSVB neboli

pomocňálů. Ve své velkorysosti, která měla jednu skončit vykořeněním bludů a tmářství, strpěli komunističtí soudruzi duchovní vyžití svých „zaostalých“ spoluobčanů, které dosud neosvítíl duch materialistického socialistického realismu, a to hned ve čtyřech chrámech a kaplích tří církví: římskokatolické, československé husitské a pravoslavné.

Na relativně malém katastru města se nachází mnoho významných památek. Jednou z těch nejkrásnějších je zřícenina kláštera Růže nebeská zvaná latinsky Rosa coeli. Magická přitažlivost tohoto místa měla tak silný vliv na citlivé duše „vyvrženců“, že je přitahovala jako magnet. Svým nádherným romantickým majestátem, torzální architekturou a dramatickou historií budila tato památka v našinci kultovní představy a stala se znovuobjevenou citadelou genia loci v Dolních Kounicích. Zřícenina byla bezednou inspirací a místem se samostatnou kapitolou v životě kounických mániček. Na sklonku šedesátých let a ještě dalších pětadvacet let nebyla tato památka přístupná veřejnosti. Občas, ovšem velmi sporadicky, byla oficiálně otevřena k nějaké kulturní akci. Jednou za pár let se tu odehrálo divadlo nebo nějaký koncert převážně vážné hudby. Obecná nedostupnost této památky nám velmi vyhovovala, protože jsme nebyli nikým rušení v našich, někdy i nebohulibých aktivitách. Mimo hlavní vchod s nádherným kamenným portálem, od něhož měly klíče pouze naše milovaná paní učitelka Marie Buchtová a později paní Vaňková, manželka emeritního řídícího obecné školy, existovalo několik dalších zaručených průnikových vstupů bez klíčů. K nejúžasnejším okamžikům patřily chvíle strávené v této památce v noci. To pak přirozené kulisy rozpadajících se zdí a tajuplná atmosféra sehrály velkou roli při nejednom svádění či sblížení se mladých lidí většinou našeho ražení. Nebo při nočním čerpání inspirace a sil k tvořivé činnosti a k přežití v tom komunistickém marasmu. Jedinými obyvateli a zároveň

svědky těchto nádherných nocí v prostorách hlavní lodi a křížové chodby s rajskou zahradou a kapitulní síní byly sovy pálené, netopýři a rorýsi. Netopýři a rorýsi jsou tu dodnes. Zdi zříceniny zažily i dvě výstavy nezávislých umělců a staly se přirozeným a zajisté i romantickým prostředím k natáčení nebo fotografování mnoha undergroundových snímků. Součástí kláštera byl i přilehlý barokní konvent, obývaný nájemníky a do jistého času i majiteli kláštera. Svérázné figurky, kterých mimochodem v Kounicích bylo velmi mnoho, bydlely v dosti neutěšených podmínkách v horním podlaží této budovy. Některé původní cely pro jeptišky byly probourány a byty z nich zhotovené sloužily pro bezmála deset partají, které používaly pouze jeden suchý záchod bez vody a kanalizace. Toto místo, s lidmi v něm žijícími s hospodářskými zvířaty, s budovami a chlívkami přilepenými k historickému majestátu kláštera, mělo úžasnou malebnou atmosféru připomínající prozaické obrázky holandských malířů ze 17. a 18. století.

Další významná památka, židovská synagoga, byla pro jistotu z důvodu nedostatku skladovacích prostor použita jako sklad zavařenin národního podniku Fruta. Stav této památky byl opravdu skličující a vypovídal o jednoznačném kontinuálním svědectví zločinu a neúcty. Ve čtyřicátých letech ji nacisti v rámci nového evropského pořádku „vyklidili“ od živých bytostí, svitků tóry Starého zákona, stříbra, Desatera a lavic, aby ji za pár let komunisti s vidinou světlých zítřků podle jejich nového zákona a vůle lidu naplnili konzervami až po strop a to s „nejvyšší možnou úctou“ k posvátnému místu a deklarované svobodě vyznání. Vždyť to nebyly konzervy s vepřovým masem, ale pouze s meruňkami a jahodami. Dolní Kounice mají mnoho dalších překrásných kulturních památek, které v té době byly v totálním rozkladu a devastaci. Na rozdíl od smutného a neuctivého stavu židovské synagogy působily z dnešního pohledu nádhernou a nezaměnitelnou atmosférou, kterou současná urbanistická uhlazenost nemůže vynahradit.

Cyničnost té doby byla znatelná nejen z úcty k duchovním hodnotám, ale především z prozaického života lidí. Žilo se reálnými životy, které ani v nejmenším neodpovídaly neustále papouškovaným heslům a výzvám k novým vznosným zítřkům. V obchodech, kde bylo většinou to, co člověk nepotřeboval, se stály fronty na střípky hojnosti, někdy i dovezené z kapitalistických zemí, jejichž permanentní nedostatek dával prostor různým spekulantům a vekslákům, kteří s nimi dále kšeftovali. Z takových pilných včelíček pak v 70. a 80. letech estébáci nejčastěji rekrutovali svoje poslíčky a udavače. Malé hříšky se daly smáznout nějakou tou informací o tom či onom nepříteli socialismu nebo vlasatém chuligánovi. To platilo i v Dolních

Kounicích. Mnozí komunističtí funkcionáři, pomocníci veřejné bezpečnosti nebo úředníci jako třeba pošťáci nebo vedoucí obchodu byli často rekrutováni jako informátoři. O mnoho vážnější a smutnější bylo to, když státní bezpečnost získávala placené informátory v řadách samotných androšů. Někteří se stali placenými agenty StB a někteří ubožáci, v zájmu záchrany svých podělaných zadků nebo z pouhé vypočítavosti, psali vlastní rukou plamenná prohlášení loajality komunistickému režimu. I tyto momenty mají v Dolních Kounicích své neoddiskutovatelné místo, které je zmapováno a musí být publikováno. Avšak historii pitoreskních lidiček v malém městě, ve kterém se našinec narodil, nelze přehlédnout. Byly to různé existence, od komunistických pohlavárů a prospěchářů přes odpůrce režimu a alkoholické bojůvky, nefachčenka, kriminálníky, ale i lidi, kterých bylo možno si vážít nejen kvůli jejich čestnému postoji a kritickému názoru k režimu, ale i kvůli tomu, že vlastně vůbec existovali a byli nutnou součástí doby. Tito všichni sehráli v našem životě roli, která byla nejen kulisou běžných situací, ale mnohdy katalyzátorem našich pohnutek.

... bylo to jako když nešťastnice
přivede na svět dítě v dešti
v zatuchlém a chladném koutě ulice
přímo na studenou kamennou dlažbu.
To mazlavé plesknutí živého masa o mokré kamení
se neustále rytmicky ozývalo v uších,
I takové pocity jsme cítili ...

ZROZENÍ JEDNOROŽCE

V jednom jarním dni roku 1968 v Dolních Kounicích si to přihrbeně s trochou obav hasí svým charakteristickým houpavým krokem ulicí Tovární, tehdy Švermovou, pod okny fizlárny, tj. stanice Veřejné bezpečnosti, mánička se zrzavě přebarvenými vlasy. Tentokrát bez povšimnutí místních strážců zákona, kteří občas pokuřovali a bezduše lelkovali u okna. Měl namířeno do Brna. Nasoukán do vlastnoručně ušitých žlutých bederních kalhot z roletoviny, v dámských semišových botách a se startkou v koutku nakračoval okolo fary do města. Pod zeleným svetrem měl květovanou košili coby módní symbol doby a na krku řemínek s křížkem a korálky. Všechno, co potřeboval k životu, nesl v kožené doktorské brašně zvané porodna. Cestou hodil škopek Na Dolní, jak se říkalo restauraci U Tetinky. Tam vysomroval od kámošů několik cigaret a na jejich otázku: „Kam máš namířeno?“ radostně štěkl: „Do Štatlu.“ Vrchnímu ve výčepu, Pepkovi Vrankovi, zaplatil jedno pivo a vyrazil. Ještě jednou se ohlédl u letitého staveniště kulturního domu po náměstí, aby zpozoroval opovržlivé pohledy některých místních lidí. Nadechl se, odplivl si, oni možná také, a s novou startkou v hubě odkráčel okolo věčně páchnoucí škrobárny přes Nové Bránice na vlakové nádraží. Pak rovnou do vlaku směřujícího do Brna žít svůj svobodný život. Propastný nepoměr dvou a půl tisíce „normálních“ obyvatel Dolních Kounic vůči jednomu, ještě k tomu přebarvenému vlasáčovi, skýtal záruku nežádoucí pozornosti. Jedinec se statutem černé ovce v bílém stádu byl jako vždy na malém městě předurčen k pronásledování. Po mnoha příkořích a permanentních problémech, které způsobovala jeho vizáž a styl života, dospěl k názoru, že je čas bouchnout dveřmi. Bylo mu

sedmnáct let a jmenoval se Oldřich Zalaba přezdívaný svými soupeřníky „Cream“ a později svými následovníky „Šatnář“. Tady v Kounicích jsme ho také oslovovali v domácí podobě a pěkně po kónicku „Olóš“ anebo Olda. Byl to pěkný kluk. Holcám se moc líbil. Vyzařovalo z něho něco velmi zvláštního, co předurčovalo jeho další vliv na opačné pohlaví, ale hlavně na své kamarády a následující generaci, které byl vzorem a prvotní inspirací.

V patnácti letech nastoupil do učebního oboru elektromontér rozvodných zařízení v Otrokovicích. Dva roky neskutečného šikanování ze strany mistra odborného výcviku neustál. Po fyzickém konfliktu s ním kvůli dlouhým vlasům opustil školu a začal si užívat svobody. Bylo to až po otcově smrti na podzim 1967. Ukázalo se, že mít dlouhé vlasy je problém nejen ve společnosti, ale i mezi kamarády a bohužel i v rodině. Situace byla taková, že například tři o roky starší kamarádi, dokonce s naším nejstarším bratrem Stanislavem, jednou vzali situaci do svých rukou a v tzv. dobrém úmyslu ho chtěli ostříhat. Vzpomínám si, jak jsem ho s brekem jako devítiletý kluk naivně bránil před útokem čtyř „holičů“ z vlastní generace a krve. Zabarikádoval se v zadní místnosti našeho domu. Starodávnou mosaznou kliku od dveří držel tak pevně, že ji hoši na druhé straně dveří překroutili o sto osmdesát stupňů. Aby zachránil svoji houni, vyskočil z okna prvního patra a utekl jim. I to byl obraz doby. V rámci jistého alibismu a zachování klidu na dědině chtěli i kamarádi zasáhnout a očistit svého bližního od potupného jha vyvržence společnosti. Bylo to nejspíš na popud našeho strýce, který požíval ve městě jisté vážnosti a těžko nesl exces s dlouhými vlasy „zkaženého“ synovce. Neměl Olóše rád a on jeho také ne. Koneckonců, ani my ostatní bratři jsme ho neměli moc rádi. Byl bezdětný a dost sobecký. V těch nejhorsších chvílích v životě naší matky, po tragické smrti otce, jí moc nepomohl. Měl dominantní a sebestřednou povahu, kterou zvláště nám klukům dával silně najevo. Říkali jsme mu vzhledem k jeho hustému obočí „stoprocentní kruras“.

Po tomto incidentu narukoval bratr Sláva na vojnu a Olóš odešel za pár týdnů z Kounic. Trávil čas poflakováním se s podobně myslícími lidmi většinou po Brně a jeho okolí. Občas přinesla situace důvody k velkolepější výpravě, jako například cesty na bigbeatový festival do Košic nebo do Prahy. Celé léto prožil s podobně raženými kamarády v Otrokovicích a v tehdejších komunisty přejmenovaném Gottwaldově, dnes opět Zlíně. Zde také zažil invazi spojeneckých vojsk. Vzpomínám si, jak mně líčil údiv, se kterým po rušné noci, když si šel před nějakou mlékárnu pro jogurt a rohlíky, které byly nachystány před obchodem již hodinu před otevírací dobou, spatřil ještě

...jestli si někdo myslí, že hudba je pouze libozvučná kulisa, která má nějaká pravidla, je třeba ho politovat ...

HUDBA ANDROŠE OSVOBOZUJE

V sedmašedesátém si otec koupil magnetofon, aby si na něm mohl přehrávat látku při studiu večerní průmyslové školy strojírenské. Supermoderní stroj značky Tesla B41 dostal přezdívku Čuňa. Stal se tak prvním v pořadí dalších Čuní, na kterých jsme v Růžové ulici u kláštera přehrávali stovky skladeb různých kapel a žánrů. Část pásků byla okamžitě Olóšem zneužita k nahrávkám v té době dostupným. Po otcově smrti padly všechny pásky na oltář osvěty západní rockové hudby. Dodnes mě mrzí, že se nezachoval alespoň jeden s otcovým hlasem. První muziku, kterou Ološ dotáhl do Kounic a která se linula z našeho domu ven otevřenými okny, byly skupiny jako The Throggs, Jefferson Airplane, The Animals, Creedence Clearwater Revival, Canned Heat, The Doors, Jimi Hendrix a mnoho dalších. Nahrávky pořizoval od kamarádů z Brna. S podivem to byly nahrávky s maximálně několikaměsíčním zpožděním po vydání někde v zahraničí, což ukazuje, s jakou rychlostí dokázali lidé mezi sebou distribuovat muziku. Nahrávalo se většinou z magnetofonového pásku na pásek. Četnost nahrávek pak odpovídala kvalitě. Málokdo měl štěstí vlastnit přímo gramofonové desky. Dovážely se ze zahraničí a to většinou z kapitalistických zemí. Obchod s nimi docela fungoval, avšak mimo zdi oficiálních prodejen Supraphonu, Pantonu a Opusu. Existovaly různé burzy nebo individuální kšeftíky různých lidí. Cena takovýchto desek se pohybovala od 200 do 300 Kčs, což byly v té době velké peníze. Pro porovnání – lahváč Starobrna stál 1,70 Kčs. V obchodech, avšak pouze sporadicky a v režii vydavatele Supraphon, se objevovaly sem tam tituly ze Západu, avšak ne příliš aktuální, které by dokázaly ukojit dobové nároky na bigbeatovou a rockovou hudbu. Samozřejmě se tehdy poslouchala i tuzemská hudební scéna jako Matadors, Flamengo, Synkopy 61, Progress Organization, The Primitives Group a jiné. I spousta zábavových kapel v té době, které hrály ve městech i na venkově, měla v repertoáru množství skladeb nejen z vlastní bigbeatové produkce, ale i hojně z produkce britské a americké hudební scény.

Charlie, Beauty Smith a Brkos s LP Lou Reed a Pink Floyd, 1976

**„TAK JAKO HOUBY PO DEŠTI VYRAZÍ,
TAK JAKO LISTY PO ZIMĚ ZETLEJÍ,
TAK JAKO SOCHY, KTERÝ SE NESMĚJÍ,
STEJNĚ TI NIKDO V ŽIVOTĚ NEPOVÍ, CO DÁL.“**

Hledali jsme směr. Hledali jsme novou image. Hledali jsme nový název. Nad tímto tématem jsme strávili mnoho dlouhých a plodných večerů. Tyto večery nás nabíjely až k prasknutí. Skokan jednou při bourání staré králikárny objevil ve stropu prastarou bočnici z koňského povozu s nápisem Adolf Morgenstern. Byla to náhoda, kterou nám seslal Pán nejvyšší. Jméno napsané na této bočnici patřilo židovskému obchodníkovi a špeditérovi, u kterého můj děda jezdil jako povozník. Starý pan Adolf Morgenstern zahynul v koncentráku s ostatními kounickými židy. Jeho dcera Ruth Morgesternová-Kopečková přežila holokaust jako jediná z rodiny. S úctou k jejich památce, kvůli vztahu ke kounické židovské čtvrti opředené mystickým tajemnem a skutečností, že jsem se v této čtvrti města narodil, a protože můj děda byl u Adolfa Morgensterna zaměstnán jako forman-ský kočí, jsme zvolili jeho jméno jako název naší skupiny. Ten nádherný popsáný kus dřeva s letitou patinou se stal uctívanou relikvií. Tuto bočnici, pokud to bylo alespoň trochu možné, jsme vždycky vozili s sebou na koncerty.

V kapele se střídavě objevili Jiří „Brutos“ Kryčer na altsaxofon a Zdeněk „Kocháček“ Koch na kytaru. Back voice zajišťoval tzv. pěvecký Sbor popů, který se různě doplňoval a obměňoval. Základní jádro však zůstávalo ve stejné podobě, Axel Caesar Springer Krupp, Milča a Hlaváček. Hrál se v různých obsazeních. Koncert, na kterém bubnoval Petr „Vak“ Herzog, se odehrál v polovině osmdesátých let v dolní části sklepa v našem domě. Důvla byl tehdy nějak mimo. Na nás však bylo vidět, že svěží rytmus a metronomický řád působí velmi blahodárně a kreativně. Nacpalo se nás tam skoro čtyřicet včetně nástrojů a aparátu. Hodně lidí stálo namačkáno i v šíji ústící do sklepa. Tyto známé koncerty měly nezapomenutelnou atmosféru. Byli jsme komunita, která byla v jistých ohledech samostatná, avšak nijak jsme

se do sebe neuzavírali. Tehdy jsme v té nehostinné sklepní zimě a vlhkosti i zkoušeli.

Všechno dostávalo vlhkem na frak. První slušný aparát jsme zakoupili od kamaráda z kapely Uzený koleno Vildy Hudečka. Byly to dvě 50W bedny na zpěv, malý mixpult, equalizer, pár mikrofonů a 120W PV zesilovač. Vilda byl rád, že se zbavil letité techniky, a pomohl nám aparaturu dát do kupy a hlavně rozjet. Přístroje již měly leccos za sebou. Neustálou nutnou údržbu nám místy prováděl Kocháček, Karel „Pineto“ Špinar, ale hlavně Franta Duchoň mladší. Pro zkoušky jsme neměli vhodné prostory. Podařilo se nám domluvit sál v té době již velmi zdevastované hospodě Na Dolní na náměstí. Vedoucí Ivan Kříž, lišák, který byl pěkný práskač, nám pronajímal za 150 korun na každé nedělní odpoledne sál, ovšem bez elektřiny. Tu jsme si museli sehnat ze stavby bytovek za hospodou. Byl to přece jenom pingl a jako takový i zdatný informátor StB. Velkým problémem také bylo věčné přenášení aparatury a pro některé i blízká přítomnost výčepu. Časem jsme si upravili suterénní prostor v našem domě, kde byly podmínky daleko lidštvější a hlavně zadarmo. Na elektřinu jsme se, ovšem velmi nepravidelně, skládali. Ve zkušebně jsme se hráli také několik minikoncertů. Vyjížděli jsme hrát i na zajímavá místa. K těm nejpovedenějším patřily koncerty na spolkové chatě husovického Sokola v Herolticích u Tišnova. První ročník jsme odehráli sami. Bylo to v zimě roku 1985 a v těchto končinách bylo padesát centimetrů sněhu. Tehdy jsme v dvacetistupňovém mrazu vezli aparát tažený na přívěsném vozíku zánovním a zároveň silně ojetým Skokanovým Moskvicem žluté barvy zvaným Žlutoch, kterému nefungovalo topení. Cesta byla vskutku strastiplná. Na přejezdu v Tetčicích nám chcipl motor. Měli jsme co dělat, abychom odtlačili neposlušnou Moskvu z přejezdu. Potom jsme zabloudili a zajeli si až do Žebětína. Po příjezdu do Heroltic nás čekal nejhorší úsek cesty. Z Heroltic k chatě vedla pouze lesní cesta, která byla jednou protažena, a dále ji nikdo neudržoval. Vše jsme přežili a šťastně dojeli až na místo. Po rozmrznutí aparátu včetně nás jsme úspěšně odehráli koncert, na který už čekala úplně zaplněná chata androšů z Kounic a z Tišnova.

Adolf Morgenstern vystupoval jako jediná kapela. Největším uznáním pro nás bylo konstatování Jima Cibulky, který se právě po skončení poslední skladby probudil z limbu a zařval: „Nemám rád lesklý nástroje, ale ze všech kapel ste byly nejlepší.“ Jim jako již v minulosti mnohokrát někde ztratil boty. Po celý zbytek noci chodil s navlečenými molitanovými podprdelníky na nohách, a i když vypadal zmateně, působil velmi komicky. Boty

našel jako obyčejně druhý den u své milované vody u potoka. Smůlu měl i Joe, který odvážel pár lidí s bečkami od piva a střetl se s gazíkem plným vyžraných soudruhů, kteří zrovna jeli na lov srnců. Joeova Škoda 120 byla bez blatníku, Jim měl zlomený nos a soudruzi na GAZu měli pouze odřené nárazníky. Joe zacvakal docela vysokou pokutu, protože se svým vozidlem pohyboval v zákazu vjezdu. To, že soudruzi byli nasáklí slivovicí jak pijavice, už příslušníci VB necítili a neviděli.

Dobré vztahy jsme udržovali s Tišnováky. Jezdili za námi do Kounic nebo my k nim na tzv. fotbálky. Tišnovský androš proti kounickému. Vítěz vyhrál vždy bečku, která se po zápase stejně společně vypila. Jejich osobnosti Petr „Hugo“ Dvořák, Jiří „Habr“ Habrovec, Aša, potom nějaký Bubák (pouze shoda přezdívek s kounickým Bubákem) a další hráli fotbal stejně vášnivě jako my. Dva takové fotbálky stojí za pozornost. Celá naše jedenáctka i s fanoušky, sestávajícími z pár holek a kámošů, vyrazila jednoho letního dne do Tišnova na klání. První zastávka byla v hospodě pod náměstím zvané U palce. Byla to příjemná polorozpadlá ratejna místních androšů. V zadní místnosti měli své království a kromě policajtů je tam nikdo nerušil. Přímo na místě se domluvily podmínky, vypilo se několik piv a šlo se na stadion. Fotbal měl potom již klasický průběh. Tuším, že jsme vyhráli, jelikož v našem týmu byli Hlaváček, Black, Milča, Ježek a Kakik, kteří hráli za kounické Dynamo. Po zápase domluvil někdo z Tišnováků závodní klub

Pavel „Skokan“ Kadlec
UNDERGROUNDOVÁ
KOMUNITA 1980–1991
V DOLNÍCH KOUNICÍCH

Magor: „Jakmile položí ďábel (který dnes mluví ústy establishmentu) první podmínku: přistříhnete si vlasy, jenom tak trochu a budete moci hrát, je třeba říci – ne, nebudeme tedy hrát.“

WALT WHITMAN BAND

V roce 1977 jsem začal studovat Střední průmyslovou školu v Ústí na Orlicí. Získal jsem ubytování v prostorách zámku, které škola využívala jako Domov mládeže v Brandýse nad Orlicí. V letech 1978–1979, kdy jsem našel útočiště v soukromém podnájmu, jsem se seznámil s řadou lidí, kteří v Brandýse nad Orlicí nebo v jeho přímém okolí bydleli. Namátkou jmenuji bubeníka skupin The Plastic People of the Universe a Bílé světlo Pavla Zemana. Často se v místní restauraci také objevoval Stanislav (Slávek) Klecandr společně s místní undergroundovou postavou „Bedronem slonem“. Život v podnájmu mi umožnil zvát do Brandýsa nad Orlicí máničky z Dolních Kounic. Stávalo se, že návštěva čítala nejméně dvacet osob, což neušlo pozornosti místních pomocníků VB, kteří aktivně informovali úřadovnu StB v Ústí nad Orlicí. Poslední kapka trpělivosti režimu přetekla po koncertě formace Neo

Surrealistic Psycho Dada Band, kdy mě tamní StB zajistila. Pod pohrůzkami zákazu maturity a veřejného odsouzení příslušníci StB vyžadovali podávání zpráv a podpis spolupráce. To jsem důrazně odmítl. V té době jsem se seznámil s Miroslavem „Zahradníkem“ Zuzaníkem, studentem tkalcovské sekce na Střední průmyslové škole textilní v Ústí nad Orlicí, který pocházel z Větrčovic nedaleko Opavy a udržoval živé styky s undergroundem v Havířově a okolí. Hrál na kytaru a toužil založit hudební a kulturní formaci. Se svým projektem seznámil i mě, který jsem měl podobnou ideu.

Domluvili jsme se s básníkem a spolužákem Jaroslavem Kovačkou z Hlinska a společně jsme ve škole pořádali poslechová hudební odpoledne zaměřená na blues a alternativní či undergroundovou hudbu. Kovačka se Zuzaníkem několikrát navštívili Dolní Kounice, kde dohodli s Petrem „Mauglím“ Kadlecem premiéru koncertu dosud neexistující hudební skupiny. Základní formace na sebe nedala dlouho čekat a brzy začaly zkoušky. Hudební skupinu pojmenoval Kovačka podle svého oblíbeného básníka Walta Whitmana. Původně zamýšlel zhudebnit některé básně z jeho sbírky *Stébla trávy*. Na základě politické situace nechtěl, aby nově vzniklá skupina kulturní formace byla srovnávána se skupinou The Plastic People of the Universe, jak se často u jiných seskupení stávalo. Naším cílem byla hlavně síla zážitku, což však nevyklučovalo i hudební tvorbu jako takovou. Opus byl uchopen formou recitace a zpěvu. Vzor jsme nacházeli ve scénických vystoupeních Allena Ginsberga, Jacka Kerouaka a Williama Burroughse. Zapojili jsme i vlastní fantazii a dílo nazvali „Hledáš tu zemi Káánán“. Premiéra, spojená s derniérou, se uskutečnila za pomoci hlavních organizátorů koncertu Petra „Mauglího“ Kadlece a „Bena“ Beneše v obci Pomezí u Poličky na soukromém statku signatáře Charty 77 Stanislava Homoly.

Walt Whitman Band vystoupil v tomto složení: Pavel „Skokan“ Kadlec, basová kytara, saxofon, zpěv; Miroslav „Zahradník“ Zuzaník, kytara; Ivo „Zaši“ Indra, bicí nástroje, rumba; Petr „Bubák“ Chlubna, housle, violoncello; Laco Garaj, dřevěná flétna vlastní výroby. Vizuální scéna: Pavel „Skokan“ Kadlec. Nahrávka na magnetofon Revox: Petr „Hugo“ Dvořák; kamera JVC, barevný záznam: Petr „Mauglí“ Kadlec. Mimo hlavní program na pódiu zpívali a hráli písničkáři Dušan Skála, Miloš „Tatka“ Kölbel, Bohuslav „Slávek“ Kaplan, Dagmar Hlavsová Kadlecová. Obecenstvo se rekrutovalo prakticky ze všech částí republiky, od Havířova po Ústí nad Labem včetně okolí Žiliny. Petr „Mauglí“ Kadlec se snažil zahájit hudební večer ekumenickou bohoslužbou a obětavě jel na kole do vzdáleného Jimramova pro

evangelického faráře Jana Kellera. Z důvodu zaneprázdnění faráře se ale ekumenický večer ten den nekonal.

Hudebním vystoupením v Pomezí se ale éra skupiny Walt Whitman Band završila. Někteří členové ukončili činnost z důvodu nástupu na vojenskou službu, jiní se hudbě nechtěli věnovat, protože návštěva zkušebny v Dolních Kounicích byla finanční a časovou zátěží. Pro StB tento koncert znamenal impuls k další šikaně nových tváří undergroundu. Úhelným kamenem aktivit se staly Dolní Kounice, kde pomocí tajných spolupracovníků, občanů a Pomocné stráže Veřejné Bezpečnosti získávala StB nové poznatky a informace. Další zásah měl přijít před připravovanou výstavou amatérských výtvarníků v prostorách kláštera Rosa coeli.

Koncert Třanovice, 1982

Před odjezdem jsme s Josefem nakoupili trvanlivé salámy, několik kartonů cigaret značky Start a speciální karton cigaret značky Sparta. Předpokládali jsme, že se nám podaří výměnným obchodem ušetřit zloté, případně oddálit konflikty s polskou milicí. Ihned po přechodu státní hranice ČSSR v Českém Těšíně jsme prodali trvanlivý salám za částku, která nám vystačila na část cesty. Po příjezdu do Čenstochové jsme se setkali se zbytkem výpravy z Dolních Kounic. Společně jsme se utábořili v táboře hippies, kde jednotlivé poutníky vítal kněz Szpak. Komponovaný večer s hudbou, představení hnutí Hare Krišna a recitace poezie umocnila nebývale přátelskou atmosféru, na kterou náš dolnokounický underground nebyl připraven.

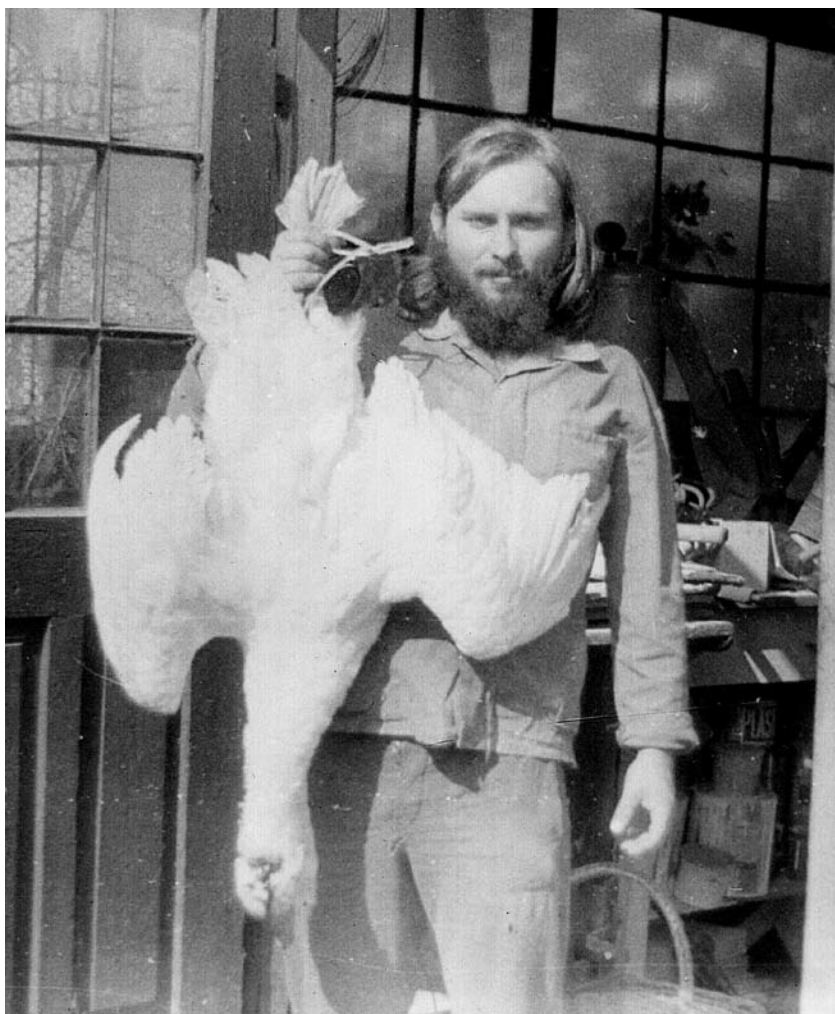
Po skončení duchovních cvičení v Čenstochové se skupina z Dolních Kounic vydala na sever Polska, směr Gdaňsk. Mise se ještě zúčastnili Dušan „Štika“ Unger, Ivo „Kvido“ Jedon, Václav „Venca“ Klimeš a Miloš „Mlha“ Uhrín z Rakvic. Autostopem jsme se přepravili do přístavu Gdaňsk, kde jsme počítali s podporou místních hippies. Řidiči nám ochotně zastavovali, poskytovali i občerstvení a zpívali populární písničku skladatele Andrzej Rosiewiczze Chlopci radarovci. Poláci měli Čechy ve velké oblibě a poskytovali nám pomoc, kde se dalo. V Gdaňsku jsme se seznámili s místním hnutím hippies pod vedením protagonisty jménem Zeus. Gdaňské hnutí zorganizovalo setkání s kounickou skupinou a navázaly se kontakty na úrovni literatury, hudby a domluvy vzájemných návštěv. Na závěr pobytu jsme navštívili kino, ve kterém měl premiéru nový film režiséra Andrzej Wajdy *Člověk ze železa*. Zeus se rozhodl, že nás doprovodí na polsko-české hranice. Cestování bylo velmi pohodlné a díky zakoupeným cigaretám nám průvodčí ve vlaku povolil jízdu i bez lístku. Karton Startek nám pro deset lidí vystačil až do Českého Těšína. Na nástupišti ve stanici Piotrkow Trybunalski přistoupili do vlaku známí z hudební skupiny Free Folk Band Rakvice Miloš „Mlha“ Uhrín s dalšími českými i polskými kamarády. Po krátké poradě padlo rozhodnutí, že nejdříve celá sestava zajede do Krakova, kde v Pacifistickém vydavatelství vyzvedne literaturu k následnému rozmnožení. Ve vydavatelství jsme díky Zeusovi obdrželi tiskoviny, letáky Solidarity a kontaktní adresy pro případné návštěvy. Já jsem dostal na památku podepsaný výtisk básní Katarzyny Dziny *Zapisky pevnej hippiski* a výtisk *Deziderata* se signaturou Lech Krzewicki-Wiking. Zakoupili jsme také LP hudebních skupin Maanam a Kasa chorych. Naše největší obavy ale přetrvávaly. Jak bude vypadat návrat domů na státní hranici? Naše skupina se rozdělila a v Českém Těšíně předstoupili před pohraničnický první dobrovolníci. Byl jsem to já, Josef „Kokoška“ Kokolia a Miloš „Mlha“ Uhrín. Po zevrubné

prohlídce jsme byli zcela bez problémů vpuštěni na území Československa. Potažmo i další skupiny. Nikomu nebyly zabaveny ani LP hudebních skupin, ani literatura. Naše představy se ukázaly zcela mylné. Nevěděli jsme, že před několika dny hodlali navštívit Polsko přátelé z Moravských Bránic. Na stejné celnici je bez upozornění příslušníci pohraniční stráže společně se špičkami brněnské StB vytáhli z auta, vůz do detailu prohledali a požadovali veškeré doklady, kontrolu lékárníčky a pneumatik. Holky i kluci byli důkladně perlustrováni. Po deseti hodinách zdržení mohli odjet do Polska provázeni nadávkami příslušníků VB a StB: „My žádnou zasranou odnož volné mládeže z Dolních Kounic už nikdy nikam nepustíme!“

Polská realita oněch let byla tristní. Lístkový přidělový systém, bída, nedostatek potravin a hlavně konflikty společnosti s mocí, která si evidentně nevěděla rady a volila formu represe. V srpnu 1981 již mělo polské hnutí hippies, které bývá poprvé zmiňováno během studentských nepokojů v roce 1968, dlouhou tradici. Naopak u nás hnutí hippies pomalu mizelo a na jeho místo nastupovala alternativní kultura společně s undergroundem. Hnutí polských hippies prožívalo v této těžké době podobné excesy jako underground v ČSSR. Milice rozháněla shromáždění, věznila přední osobnosti a vypalovala chalupy. Současně se rozmohlo vydávání samizdatové literatury. V noci na 13. prosince 1981 vyhlásila polská vláda pod vedením generála Jaruzelského na území Polska stanné právo. Začala nevídaná brutalita vládoucí strany a vlády proti dělníkům i nonkomfortní mládeži. Návštěvy na poutě z ČSSR do Čenstochové skončily, kontakty mezi polskou hippie scénou a moravsko-českými ostrůvky hippies ale nenarušilo ani stanné právo a byli i tací, například zpěvák a kytarista Oldřich z Olomouce, kteří hranici překračovali ilegálně.

UMĚLECKÉ SDRUŽENÍ HOPOKA ART

V širokém spektru výtvarných a uměleckých skupin osmdesátých let minulého století, které působily v okruhu undergroundu a alternativy, zaujímá skupina HoPoKa Art výlučné postavení. Působila na malém teritoriu města Dolní Kounice, jinde byla téměř neznámá. Jejím cílem bylo zdůraznění aspektů, které se nám dnes zdají zvláště aktuální: hudba, fotografie, akce, instalace, performance podobně smýšlejících umělců. Vzájemná propo-

Souznění

literatury. Nelze také zapomenout na literaturu zaměřenou na duchovní a křesťanskou tematiku. Namátkou jmenujme Augustina Navrátila, žijícího v obci Lutopecny. Vydával časopis *Křesťanské listy* spojené s Knihovnou křesťanských obzorů.

Výtvarné umění patřilo společně s hudbou mezi hlavní prameny poznávání, jemuž se část dlouh vlasé mládeže v Dolních Kounicích intenzivně věnovala. Vzhledem k nedostatku kvalitní literatury a nemožnosti navázat bližší kontakty s tvůrčími umělci jsme byli vděční i za kusé informace. Podle finančních a časových možností navštěvovalo několik jednotlivců výstavy v Domě umění města Brna a navazovalo pak nové známosti při příležitostných návštěvách v restauracích, kam byli pozváni místními máničkami. Tento způsob seznamování se osvědčil a dolnokounickým se podařilo společně s novými známými uspořádat v červnu 1980 výstavu v klášteře *Rosa coeli*. Podobně jako hudba, postrádalo i výtvarné umění zpětnou vazbu na obecnost. Umělci se uzavírali do atelierů a mezi sebou se stýkaly pouze úzké skupiny přátel. Zájemci byli odkázáni na výstavy v brněnském Domě umění, kde tehdy pracoval Jiří Valoch, teoretik a uznávaný znalec moravské neoficiální hudební scény. Já jsem objednal v roce 1984 z amerického velvyslanectví v Praze časopis *Spektrum*, avšak po zásahu Státní bezpečnosti v roce 1986 se jeho distribuce zastavila a znovu obnovila na podzim 1988.

Po tomto datu už časopis docházel pravidelně. Příležitostně, s pomocí přátel v zahraničí, se v německé mutaci objevoval měsíčník Art i.

Snaha několika výtvarníků o společnou výstavu umělců z okruhu alternativy a undergroundu byla nakonec korunována úspěchem, který měl pro komunitu v Dolních Kounicích dalekosáhlé následky. Nejdříve se však musíme vrátit o několik let zpět. V roce 1975 jsem se dočetl v denním tisku, že brněnská Škola uměleckých řemesel, pod záštitou Okresního kulturního střediska Brno 2, pořádá kursy kresby a malby. Kurs vedla profesorka Marie Helga Heindlová, která měla zásadní vliv na pozdější kulturní akce v Dolních Kounicích. V semináři kresby a malby se sešli lidé se zájmem o šíření regionálního výtvarného povědomí. Mezi hlavní protagonisty patřili Libor Jaroš, Laco Garaj, Karel „Charlie“ Zalaba a já.

První výstava amatérských výtvarníků proběhla v prostorách kláštera Rosa coeli právě pod záštitou profesorky Marie Helgy Heindlové. Část vystavujících se k výstavě stavěla skepticky. Počítala s tím, že stávající místní establishment vůbec nebude o povolení diskutovat a už v zárodku pořádání výstavy zmaří. Diplomatickým úsilím Petra „Mauglího“ Kadlece byl podnik povolen i s oficiálním vyhlášením a pozváním. Katalog výstavy formou knihtisku vytiskl Ivo „Zaši“ Indra v Tiskárně Grafia n. p., pobočka Dolní Kounice. Tento katalog se ke spokojenosti pořadatelů do rukou StB nedostal. Výběr výtvarníků neměl žádná kritéria. Společně vystavovali

Výstava nezávislých umělců v Rosa coeli, 1980

surrealisté, strukturalisté, naivní malíři a fotograf. K shlédnutí se nabízela díla Libora Jaroše, Zuzany Pospíchalové, Zuzany Ševčíkové, Bohumily Slámové, Praliny, Laco Garaje, fotografa Rostislava Čuříka, Aleny Dubské, Yvety, Jiřiny Juřenové, Radomila „Žampece“ Vyhňálka, Jany Kociánové, mě a Pavla Březíka.

Vernisáž zahájila programová ředitelka M. H. Heindlová. Představila jednotlivé výtvarníky a vyzvala veřejnost k individuálnímu hodnocení vystavených artefaktů. Výstavu doprovázela reprodukováná hudba skupiny Tangerine Dream z alb Tangram (1980) a Stratosfear (1976). U vstupu do katedrály měli návštěvníci možnost zaznamenat svoje zážitky do návštěvní knihy, která se později nevyhnula zájmu StB a zmizela při razii v bytě Petra „Mauglího“ Kadlece. Výstava splnila svůj účel. Občané Dolních Kounic, kteří výstavu navštívili, v knize návštěv napsali, že ne všichni vlasáci jsou omezenci a alkoholici. StB však zastávala opačný názor. „Ve čtvrtek 28. srpna 1980 byl bez udání důvodu příslušníky StB odvezen ze zaměstnání devatenáctiletý Petr Kadlec na KS-SNB do Leninovy ulice v Brně. Byl dotazován na hudební večer v Pomezí u Poličky. Když odmítl vypovídat, začal ho vyšetřovatel StB s kolegou tlouci do tváře, urážet a tahat za vlasy. Odpoledne byl na KS-SNB odvezen dvacetiletý Petr Chlubna. Byl dotazován na druhou výstavu amatérských malířů, která byla plánována na sobotu

Okresní správa S N B
VP StB Brno - venkov
Čj.: SO-00163/01-82

SO-00103/01-82

V Brně dne 23. listopadu 1981

PRISNE TAJNE

2 listy

Schvaluji:

Výtisk č.: 2
Počet listů: 2

Jan Dželo

OS S.N.B. - Správa Státní bezpečnosti	24.11.81
St. XII. 1981	<i>my</i>
OS-00156/1-10/81	<i>ly</i>

HLAVNÍ ŠKOLY

OS S.N.B. brno-venkov v oblasti StB po linii II. odboru na r. 1982

1. Věnovat pozornost opozičnímu hnutí soustředěnému zejména kolem CHARTY 77, typovat a soustavně vyhledávat novou nezkompromitovanou garnituru, která by mohla v souladu s jejich zájmy perspektivně představovat určitou opoziční sílu v naší republice.

Termín: stálý

Zodpovídá: náč. všech oddělení

2. Zvýšenou pozornost věnovat volné mládeži v prostoru Dolní Kounice a Tišnov, dále zjišťovat jejich zájmy, místa soustředění, styků se zaměřením hlavně na bratry Kadlecovy. Nově zjišťované skutečnosti a další postup konzultovat a koordinovat s pracovištěm II/3 S StB Brno.
Po konzultaci zaměřit zvýšenou operativní pozornost na skupinu volné mládeže v Tišnově s jejími předními osobami vedení - KÁČA, VEJVODA, SKŘIVÁNEK.

Termín: stálý

Zodpovídá: ZN OS S.N.B. pro StB,
náč. OO VB Ivančice,
Tišnov

3. Důvěrníky "████", "████" a "████" nadále využívat k vytěžování po linii volné mládeže v D. Kounicích. Na Tišnevu typovat vhodné osoby ke kontrole volné mládeže.

Termín: průběžně

Zodpovídá: ZN OS S.N.B. pro StB

1/82
Rat. FT

4. Na základě vlastních specifických podmínek podílet se dostupnými agenturně operativními prostředky na vyhledávání a odhalování podvrtné činnosti vnitřních nepřátelských sil, zabránit snahám protivníka o narušení významných politicko společenských událostí v roce 1982. Pokračovat cílevědomě ve včasné odhalování tzv. "zálohy kontrarevoluce" z řad vnitřních nepřátel.

Termín: stálý

Zodpovídá: ZH OS SNB pro StB,
náč. všech oddělení

6. Zvýšenou pozornost věnovat místům, kde se v minulosti projevil výskyt nepřátelské ideologie, namívených nápisů, letáků a jiných negativních jevů, zejména v obdobi MBO.

Termín: průběžná, MBO

Zodpovídá: náč. všech oddělení

7. Při výkonu služeb v silničním provozu se zaměřit na kontrolu motorových vozidel, zda nepřevažejí nepřátelské preparáční materiály nebo literaturu s obsahem zaměřeným proti socialistickému zřízení.

Termín: stálý

Zodpovídá: náč. 4. oddělení,
náč. OC VB

8. Zvýšit náročnost na zkvalitnění kontroly evidovaných osob III. a IV. kategorie o borem Vb. Kontrolu provádět pravidelně 1x za 3 měsíce a v období MÚ a MBO. Výsledek bude písemně vyhodnocen a nepročteně zaslán na VP StB.

Termín: 30.3.,30.6.,
30.9.,30.12.
MÚ a MBO

Zodpovídá: náč. OO VB

9. Při zajišťování uvedených úkolů je nutno dbát na zásady důsledné konspirace, včasné a úplné informovanosti VP StB. V naléhavých případech urychleně vyžadovat přítomnost pracovníka StB.

Rozdělovník:

Výtisk č. 1 - VP StB OS SNB

2 - II. odb. S StB

Zástupce náčelníka OS SNB pro StB

npr. Pavel Trávníček

PLÁN ÚKOLOVÁNÍ

- zjišťovat organizátory akcí a vydavatele různých nelegálních časopisů, písemností, samizdatů, pamfletů, petic,
- zjišťovat kontakty protisociálně orientovaných osob na vystěhovalce a emigranty do KS a snah o propagaci tzv. "II. kultury" za hranicemi ČSSR,
- zjišťovat přívržence hnutí "punk" a osoby inklinující k fatalistickému smýšlení, odhalovat místa, kde dochází k soustřeďování těchto osob, jaké mají záměry a cíle a tuto činnost vhodným způsobem dokumentovat,
- získávat informace o nově založených a nepovolených hudebních skupinách, které ve svých repertoárech propagují hnutí "punk" a slyšnou formou napadají kulturní politiku KSČ.

Opis, pracovník :
M. P. Springer R.

Informace, jež měl pro StB získávat agent pohybující se v prostředí tzv. druhé kultury a punku z roku 1983